

РЕШЕНИЕ

№ 74

гр. София, 06.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Мазгалов

Членове: Силвана Гълъбова
МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА

при участието на секретаря Нина Св. Гърманлиева
като разгледа докладваното от Красимир Мазгалов Въззивно гражданско дело № 20211100513097 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение №20159204 от 19.07.2021г., постановено по гр.дело №57010 /2020г. по описа на СРС, ГО, 173 с-в е отхвърлен предявения от „Т.П.“ЕАД с ЕИК:**** срещу И. Г. Л. с ЕГН:***** иск с правно основание чл.26, ал.1, вр.чл.44 ЗЗД и чл.52, вр.чл.49 от ЗН за прогласяване недействителността (нищожността) на извършения от ответницата отказ от наследството на П.Л.Б., вписан под №133/08.09.2020г. в особената книга по чл.49, ал.1 от ЗН на РС- Плевен по ч.гр.д.№4509/2020г. на РС- Плевен.

Срещу решението е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ищеца „Т.П.“ЕАД. Жалбоподателят поддържа, че с извършените от ответницата действия и отправените от нея волеизявления на практика същата е приела наследството на починалия си наследодател П.Б.. Моли решението на СРС да бъде отменено, а искът- уважен. Претендира разноски за двете съдебни инстанции.

Ответникът по жалбата и в производството пред първата инстанция И. Г. Л. в подадения в срок отговор на въззивната жалба оспорва същата като неоснователна. Счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено като правилно и излага съображения в тази насока. Претендира разноски за въззивната инстанция.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно, допустимо и правилно, като въззивният състав споделя изцяло подробните мотиви на същото и на основание чл.272 ГПК препраща към тях. Във връзка доводите в жалбата следва да се добави и следното:

Съгласно разпоредбата на чл.49, ал.1 и 2 от ЗН, приемането (на наследство) може да стане с писмено заявление до районния съдия, в района на който е открито наследството, като в този случай приемането се вписва в особена за това книга. Приемане има и когато наследникът извърши действие, което несъмнено предполага неговото намерение да приеме наследството, или когато укрие наследствено имущество (в последния случай наследникът губи правото на наследствен дял от укритото имущество). От друга страна отказът от наследство- чл.52 от ЗН, става по реда на чл.49, ал.1 от ЗН, т.е. с писмено заявление до районния съдия, в района на който е открито наследството и се вписва в особена за това книга. Отказът от наследство би бил недействителен, ако преди момента на извършването му наследството е било прието по един от горепосочените способи- изрично или с конклюдентни действия. Съгласно трайно установената съдебна практика мълчаливо приемане на наследство е налице, когато наследникът извърши действия, разкриващи действителното му намерение за приемане, а двусмислените действия, от които могат да се направят и други изводи, не сочат на приемане на наследството (такива например са действия по ползването на обикновената покъщнина). Приемането на наследството може да стане както с правни актове, така и с такива фактически действия, от които може да се изведе извода, че наследството е прието, т.е. действия, които несъмнено предполагат намерението му да приеме наследството и които той не би имал право да извърши, освен в качеството на наследник. Тези действията могат да са различни, като съдът за всеки конкретен случай следва да прецени доколко те предполагат волята на наследника да приеме наследството. Наследникът трябва да е извършил такива фактически действия, които по безспорен и несъмнен начин да създават убеждението, че приема или има намерение да приеме наследството (в този смисъл решение №596/12.06.91г. по гр.д.№353/91г. на ВС, I г.о.; решение №535 от 02.09.2011г. по гр.д.№92/2010г., II Г.О. на ВКС; решение №395 от 04.11.2010г. по гр.д.№309/2010г., II Г.О. на ВКС и др.). В конкретния случай от събраните по делото доказателства не може да се направи извод, че ответницата е извършила действия, които по безспорен и несъмнен начин да създават убеждението, че приема или има намерение да приеме наследството. Направените от нея и посочени от жалбоподателя във въззивната жалба едностранни волеизявления пред частния съдебен изпълнител са насочени

не към приемане на наследството или разпореждане с имущество на наследодателя, а към охраняване на собствената и имуществена сфера, доколкото към нейно лично имущество са насочени изпълнителни действия.

Предвид гореизложеното въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а решението на СРС- потвърдено като правилно.

При този изход на спора жалбоподателят няма право на разноски. На въззиваемия следва да бъдат присъдени направените във въззивното производство разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 600 лева. Възражение за размера на адвокатското възнаграждение не е направено в срок.

По така изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №20159204 от 19.07.2021г., постановено по гр.дело №57010/2020г. по описа на СРС, ГО, 173 с-в.

ОСЪЖДА „Т.П.“ЕАД с ЕИК:**** да заплати на И. Г. Л. с ЕГН:***** сумата от 600лв. (шестстотин лева)- разноски във въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС при условията на чл. 280, ал. 1 ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____